

– Мамо! Татко! Свалете ме и аз да вечерям.

Майката се чудела, какъв ще да е този глас, дето се обажда. Първия ден се чувал, втория също, третия също. Тогава тя се сетила.

– Абе, чакай малко, това е преди 18 години. Бях родила една глава, сложих я на дъното на панерка. Да знаеш, че той се обажда.

Качил се мъжът ѝ и свалил панерката. Чукнал по нея, кокал... ха под печката.

– Защо ме викаше?

– Ето, че съм вече на 18 години, а мен никои не ме е поканил на вечеря. Вие памет имате ли или нямате? Вие ме забравихте.

– Ние мислим, че не си човек.

– Добре, сега ще ти задам една задача – казал на майката. – Ти нямаше ли една приятелка? Обещахте си да се омъжите за двама братя. Ако не вземете двама братя, децата ще съберете, но ще се съберете. Сватове ще станете.

– Да, вярно, говорихме. Как да ида да говоря за момета, като си само една глава.

– Не може, ще идеш.

Дигнала се майката, отишла при царя. Казала на царя – така е работата. Така е работата, имаме една уговорка с твоята жена: ако не можем етърви да станем, децата да съберем.

– Добре, искам да видя сина ти.

– Ще го видиш.

Отишла си и рекла:

– Сине, не може да стане твоята работа. Не може да отидеш там.

– Е, как да не може да стане. Да идеш да му кажеш, че аз не мога да ида и той трябва да дойде.

– Царю, – казала майката, – неговата работа е такава, че той не може да дойде.

– Е, как да не може да дойде! След като не може да дойде, ще му задам задачи. Да направи палат като моя, двойно колкото моя – тогава ще станем с вас сватове.

Отишла майката и казала. Както в приказките – речено, сторено, направено.

– Царю, готово е.

– Ще му кажеш втората задача. Да направи кълдъръм, а отстрани овощни дръвчета, златен кълдъръм. Да спре войската ми, да